

Fény sugar

Evangeliumi hitébresztő és hitméllyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. — Kiadóhivatal: Budapest, XII., Hidegkútt-út 123/a — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fillér.

Jöjjetek énhozzám mindnyájan. Máté 11, 28-30.

Közel kétezer év óta szüntelenül hangzik az Úr Jézus magához hívó szava. Nem azt mondja, hogy kell, hanem azt, hogy lehet Hozzá jönni. Ma még lehet. Nem mintha holnap már nem hívna. Csak hogy te, aki ma még hallhatod szelíd hívását s Hozzá mehatsz terheidet lerakni, keresztet hordozásához új erőt meríteni, lelked számára igaz békességet, új életet, üdvösséget nyerni, vajjon számodra ez a mai hívása nem az utolsó alkalom-e a Hozzá való menetelre? Tudod, hogy mi lesz veled holnap?

Mindnyájan jöjjetek! Faji, nemi, társadalmi különbségre való tekintet nélkül. Megfáradtak, büntölt terheltek, lelki betegek. Egészségesekkel, azaz öngizakkal nem tud mit kezdeni. Az egészségeseeknek nincsen szükségük orvosra, csak a betegeknek. Az elmúlt Fébé-konferenciák beszámolóí sok csodálatos gyógyulásról tettek ismét bizonyosságot. Erdemgyesen munkálkodott az áldott Orvos. Régi kelevények fakadtak fel. Elhanyagolt és elüszkösödött sebek tisztultak meg és indultak gyógyulásnak a Mester operáló kése nyomán. A sok helyütt mélyen járó kés okozta fájdalmakat azonban hamarosan elfeledtette a visszanyert egészségben való igazi, tiszta öröm. Az új, a Krisztusban való élet öröme.

Akikkel az Úr a konferencián akart találkozni, azoknak újtájból el is háritott minden akadályt. Az Úr sohasem végez fél munkát! Nem lenne Úr, ha csak hívna, de a hozzájutás sok-sok sátántámasztotta kísértéseit és akadályait nem tudná legyőzni. De Ő itt is és most is és ismét megdicőítette magát. Egyik testvérünknek a hosszú kerékpár-út megtételéhez szükséges testi erőt, a másiknak az utazáshoz szükséges pénzüsszeget adta meg csodálatos módon, a harmadiknak a családi körülményeit rendezte úgy, hogy engedelmeskedhetett a hívó szónak. Az Úr lehetővé tette ismét, hogy Hozzá jöjünk. Nemcsak hívott magához, hanem magához is segített!

Ismét bétheli konferenciák előtt vagyunk! Az Úr hív, ismét hív!

Jöjünk mindnyájan! Senki ne maradjon el, akinek fájó, égető, szakorvosi kezelést igénylő sebei vannak, akik szeretnének súlyos terheiktől megszabadulni, akiknek a keresztthordozáshoz szükséges erejük már nyagon fogytán van. Akik érzik, hogy az Úr a konferencián akar velük találkozni. Jöjünk, hiszen Ő hív! Nemcsak hív, hanem oda is segít majd. Nemcsak magához segít, hanem igazi gyógyulást is fog adni.

Jöjjetek énhozzám mindnyájan... Nem kell! Lehet!

Zoltán László.

Mérték szerint.*

Ef. 4, 6-7.

Ez az Ige megmutatja, hogy Isten valóban *mindenkinék* Atyja. Két oldala van ennek... Atyánk ő nekünk, akik gyermekeink tudjuk magunkat, de Atyja mindenki másnak is. Azoknak is, akikre magamtól csak keserű szívvel tudok gondolni. Elméletileg tudtam eddig is, de a gyakorlatban mégse így éltem s ép azért kétszeres a bűnöm. Ő azonban még mindig Atyám akar lenni s azért figyelmeztet. Tovább már nem tűrheti szó nélkül az én testvérietlen-gyermekietlen életemet!

Ő *mindeneknek* felette van. Az ellenségnek is felette van! Hitetlenség az, ha az Ő gyermekei csak elméletileg bátrak, de gyakorlatilag nyúlzívűek. Ő felette van minden ellenségnek! De ott van mi fölöttünk is. Oltalmával ép úgy, mint ítéletével. És Ő az egyedül, aki mindenek felett van. Mi pedig magunkat képzeljük mindenek fölé, magunkat különbnek tartva és ítélkezve.

Ő *mindenek által* munkálkodik. Ismét két oldalról láthatjuk: övéi által és ellenségei által egyformán. A gonoszt is jóra fordítja s az egyik bűnösrel a másikat bünteti. Az övéi üldözéséből a legcsodálatosabb ébredéseket hozza elő. Mikor Isten ügye felett a legteljesebb győzelmet éri el a Sátán, éppen ez által lesz legteljesebbé Isten diádala. A kereszten. Ő mindenek által munkálkodik, s ha feltámad az Antikrisztus, ha rettegésbe és kétségbeesésbe akar majd ejteni, akkor is eleve tudhatjuk, hogy ez által is mi fog megvalósulni a végén!

Es *mindnyájunkban* Ő munkálkodik. A negyedik szó szűkebb kört von: csak Isten gyermekeiről beszél. Összefogja őket. Mindnyájukban munkálkodik.

Ő az, aki a kegyelmi ajándékokat kiosztja Krisztus által. Az Ő isteni mértéke szerint osztja. Hármias üzenetet jegezzünk meg erről.

1. Ő az, aki adja, Ő az, aki elhív rá s éppen ezért *Altala képes is vagyok mindenre*. Ne csüggedjek el sohasem azon, amit Ő bíz rám. A csüggedés *mindig* kísértés és bűn.

2. *Ne akarjak azonban mást és ne akarjak többet*. Mérték szerint! Az ember igen hajlamos arra, hogy ha el nem csügged, akkor elbizakodik. Nem

vagyunk egyformák. Az egyik a csüggedésre hajlamos, azt biztatni kell, a másik az önhittségre, azt visszatartani. Ugy van ez, mint a gazda a lovaival. Az egyiket folyton serkenteni kell, a másik meg agyonhúzná magát vagy belerántaná az árokba is a kocsit. Vissza kell tartani. Többet beszél az ember, vagy többet-mást tesz, mint kellene és csak bajt csinál. Hány-szor van ez így Isten országában. Vagy nem tetszik a magam kis munkaköre, s mást és többet akarnék, Aki osztja, jobban tudja, mint én. Csak a magam helyén, a magam mértéke szerint legyek hűséges. Nem jó az, ha a páva éneklő madár akar lenni. Pedig amint a botfűlű ember hangsúlyosabban szeret énekelni, így van ez sokszor minden szolgálatnál. Hallja meg mindegyikünk, amit neki mond az Úr: az egyik a biztatást, a másik a visszatartást.

3. *Ne ítélkezzem más kegyelmi ajándékok emberei fölött*. »Vita az ácsműhelyben« címen írt valaki példázatot arról, hogy az ácsszerszámok hogyan szólták le egymás szolgálatát. A gyalut »felületes« munkájáért, a fűrőt szűk látóköréért, a körzöt egyhelyben forgásáért, a ráspolyt durvaságáért, a kalapácsot vakbűzóságáért. De csak addig, amíg be nem lépett a műhelybe az ács Fia. Akkor odasímult mindegyik az Ő kezébe s a munka harmóniája teljes lett a sokféle kegyelmi ajándékon át.

Az én ajándékom is: kegyelem. Ajándék. Naponkénti kegyelem. Alázzon meg, tegyen kisebbé az a gondolat. Sokféle a szívnek zárja s az Urnak sokféle a kulcsa és módja a felnyitáshoz. Nincs szabadalmazott eszköz és módszer. Tudjam a másikat is becsülni, sőt különbnek tartani, különösen, ha látom, hogy ád mellé áldást az Ur.

Egy bűnvalló keresztyén mondta el, hogy ifjúkorában milyen elégedetlen volt és ezzel ellenszenves lett otthon is. Az Ur hagyta őt a maga útján bűnbeesni. Mikor rájött, akkora volt a szégyene, olyan kicsi lett, hogy megtanult otthon mindenkit jószívvvel szolgálni és szeretni. S hamarosan mindenki megszerette őt. A lecke azonban mégse volt elég. Később ugyanezt kellett megélnie a férjével kapcsolatban, hogy aztán a mérték szerint kapott kegyelmi

* A Főbé- tagok konferenciáján elhangzott előadás összefoglalása.

ajándékkal megint igazán szolgáljon.

Olyanok vagyunk mint az az orvos-ság, amelyre fel van írva: »használat előtt jól felrázandó!« Leülepszik bennünk Isten minden kegyelmi ajándéka s Istennek alaposan emlékeztetni kell, vagy ki tudja, mi által jól felrázni bennünket, hogy igazán felhasználhas-son.

v. Sréter Ferenc

Beszél a mező.

Erett gabonatóbláktól sárgállik a ha-tár. Madárdal, tücsökciripelés, kasza-pengés tölti be a levegőt. Keskeny tagi-úton igyekszem hazafelé. Baloldalt még lábán álló búza ring az enyhe szélben. Mindegyik gabonaszál meghajolva, alig bírja a nehéz, kövér búzaszemmelt telt fejét. Az út másik oldalán már learatott tarló, kékébe kötött, keresztbe rakott gabona van. A sok gabonakereszt majdnem egymást éri. Erről már meg tudja állapítani a gazda, hogy bő aratás, gazdag termés van-e. A sok súlyos, nehéz kereszt gazdag aratást, bő termést jelent. Örül az arató, örül a gazda, örül mindenki. mert így mindegyiknek bőven jut, lesz elég kenyér.

Eszembe jut a nagy aratás, amely-ről a mi Urunk az Ő Igéjében beszél. Amikor mi emberek kerülünk kasza alá, a halál kaszája alá. Az aratásnak az Ura nézi a mi életünket, mit, megnyit gyümölcsözik. Örülhet-e a mi Urunk, hogy nem konkolyt, hanem igazi gyümölcsöt terem életünk?... A nehéz kéve, sok kereszt, bő aratást jelent a természeti világban. Vajjon nem így lehet-e az ember életében is? A sok szenvedés, nehéz kereszt nem az aratás áldását munkálja-e? Nem azért engedi-e és nagyon sokszor adja mert gazdag, áldott aratást akar? Ne féljünk a keresztektől és ne akariuk őket elkerülni. Legyen sok, nehéz kereszt — így jó ez s bő, áldott ara-tás jön utána. Cs. M. dpt.

Milyen magot vetsz?

Kicsiny, még beszélni sem tudó fi-úcskát hoztak a napközi otthonba. Édesanyja attól tartott, hogy csak nyűg és teher lesz a gyermek, de nem tehe-tett mást, mert néki a mezőre kellett sietnie kenyeret keresni. A gyermek ha-mar otthon érezte magát nagyobb tár-sai között is. Különösen az imádság alatt nyitotta tágra szemeit és figyelte minden mozdulatomat, szavamat. Este,

mikor hazaértek a négyéves bátyu-skával, édesanyjuk vacsorával kínálta meg őket. Hogy gyorsabban menjen az evés, a kicsi kanalát bemártotta az ételbe és szájához vitte. A kicsi meg-rázta fejcskáját, jelezve, hogy még nem lehet. Könyökével meglökte a bá-tyuskát, s összetette kis kezét. Édes-anyjuk könnybelábadt szemmel, örven-dő szívvel látta, mily jó talajba hullott a kis emberkénél az elvetett jó mag.

S. O. dt.

Kívülmaradt.

Egy gyülekezeti diakonissza testvér a következő élményét közölte velem:

Tegnap délután kint voltam az anya-házban a ruháért s amikor a börönd-be raktam a ruhát, a lakásom kulcsaj a raktárban maradtak; ott felejtettem őket az egyik ládán. A villamoson érez-tem, hogy meg kellene nézmem, hogy a böröndben vannak-e a kulcsok, de nem tettem meg. Ideérve ki akarom nyitni a lakást, de a kulcsok nincsenek sehol. Nem baj, gondoltam, a háziasszonyom hamar hazajön és akkor beenged. Kb. egy órát a szomszéd gyerekekkel bé-szélgettem és tanítottam őket imád-kozni. Telt-múlt az idő s a háziass-zonyom hazajövése egyre jobban ki-tolódik. Sötétedik, majd teljesen sötét lesz, én még mindig kinn várok ren-dületlenül és kérve az Urat, hogy va-lamiképpen adjon módot a bemenésre. Nem akartam sehová menni, mert a néninek jönnie kell. De hová is men-nék? A rokonaim elutaztak, ismerőshöz pedig csak nem megyek ilyen későn! A lakásunk előtt van két sűrű bokor, a belső oldalán felállítva böröndömet »kicsit« leültem s ez reggelig tartott. Senki sem látott meg, de hogy mi volt nekem itt lenni a szobám előtt, ahol készen vár az ágy és most kívül ma-radtam! A szűnyogok kellő fegyver-zettel itt teremtek és igyekeztek to-vábbi gondolkozásra és imádkozásra készíteni. Borzasztó ez a kívülmara-dás!...

Elvonult ezen az éjszakán az egész életem s ilyen nyomatékosan még so-hasem állt előttem az örökkévalóságba való be nem bocsátás. Az Ur nem hall-gatta meg kérésemet, amikor arra kér-tem, csak jöjjön haza a néni, mert meg akart leckéztetni. Sohasem fogom ezt elfelejteni és ezentúl sokkal komolyab-ban akarok mindent venni, mert lát-tom, ezért volt mindez...

Közli: Z. H.

Utmutató a Szentírás olvasásához.

Aug. 1. Róm. 6:3—11. Máté 3:13—17. Ezsaiás 45:4/b—11. Róm. 6:12—23. Isten nem zsarnoki kényszerrel akar uralkodni rajtunk, hanem azt akarja, hogy önként szánjuk oda magunkat neki.

Aug. 2. Titus 3:4—7. Róm. 7:1—6. Nemcsak a bűn alól vagyunk felszabadulva, hanem a törvény alól is. Nem külső parancsoknak kell engedelmeskednünk, hanem a bennünk munkálkodó Szent Léleknek.

Aug. 3. I. Pét. 3:18—22. Róm. 7:7—13. Míg a törvényt nem ismerjük, addig öntudatlanul vétkezünk. De Isten azért adta a törvényt, hogy meglássuk, mennyire bűnösök vagyunk. De a törvény ennél többet nem tud tenni.

Aug. 4. Gal. 3:20—29. Róm. 7:14—25. Mikor az ember eljut odáig, hogy felismeri magában a bűnt, akkor nagy harc indul meg a lelkében. Gyönyörködik a törvényben és szeretne engedelmeskedni neki, de nem képes rá. A nagy feladat ott áll be, mikor felismeri, hogy ez az Ur Jézus Krisztus által lehetséges.

Aug. 5. Márk 16:14—18. Róm. 8:1—11. Itt már a Jézus Krisztusban megigazult lélek áll előttünk. Többé nem a bűn és a halál uralkodnak rajta, hanem a hitből fakadó élet. Harc után békesség költözött a lélekbe. Isten elenségéből Isten gyermeke lett. S mindazt, amit Isten Lelke munkája, aki a maga idejében majd a halott testet is megeleveníti.

Aug. 6. Kol. 2:6—10/ 12—13/a Róm. 8:12—17. Felséges helyzetbe jutnak azok, akik hit által Krisztusban vannak. Isten fiaivá, Isten örökösévé lesznek. Szolgái lélek helyett, amely félelemmel jár, fiúi lelket kapnak, amely bizalommal hívja Istent: Atyának.

Aug. 7. I. Kor. 6:9—11. Róm. 8:18—23. Megváltásunk akkor lesz teljessé, amikor az Ur Jézus Krisztus újra eljövetelekor testünk is feltámad, mint megdicsőült test. S ekkor az egész teremtett világ megújul, új ég és új föld lesz.

Aug. 8. Róm. 6:19—23. Lk. 11:34—46. I. Móz. 3:1—19. Róm. 8:24—30. Akik Istent szeretik, azoknak minden javukra van. Milyen nagy biztatás ez a szenvedések, a megpróbáltatások napjaiban! Mindennek arra kell szolgálnia, hogy Isten elvégezhesse rajtunk

munkáját, az elhívást, a megigazítást, a megdicsőítést.

Aug. 9. Róm. 6:12—18. Róm. 8:31—39. Isten ígéretere támaszkodhatunk, hogy mindezek a drága ajándékok megvalósulnak. Ez az ígélet nemcsak szavakban nyilvánult meg, hanem abban a csodálatos nagy cselekedetben, hogy Isten oda adta érettségünk az Ő szent Fiát. Ha ez a legnagyobb csoda megtörténhetett, hogyne történhetnék meg a többi is?

Aug. 10. Kor. 9:24—27. Róm. 9:1—5. Mennyire valóra vált Pál apostolban ez a mondása: »Élek többé nem én, hanem él énbennem a Krisztus!« Mint ahogy Krisztus átokká lett a keresztfán, úgy volna hajlandó ő is átokká lenni, csakhogy az ő atyjafiait megmenthesse. Valóban krisztusi lelkület!

Aug. 11. I. Kor. 6:13—17, 19, 20. Róm. 9:6—21. Hány ember van, aki zúgolódik azért, hogy Isten némelyeken könyörül, másokat megkeményít. De van-e ehhez valakinek joga? Ő mindenkit hív, s aki hozzá jön, azon könyörül.

Aug. 12. I. Tim. 4:1—11. Róm. 9:22—33. Nem okoskodni kell nekünk Isten végzése fölött, hanem hinni és engedelmeskedni. Sok ember azt mondja, hogy azért nem tér meg, mert nem tudja, mit végzett felőle Isten. Ha hiszel, akkor egészen bizonyos, hogy az üdvösségedet végezte el.

Aug. 13. Róm. 12:1—2. Róm. 10:1—15. Mily fontos az igehirdetők feladata! Tetszett Istennek, hogy az Ő beszédét emberekre bízta, hogy azt továbbítsák. El kell jutnia ennek a beszédnek minden néphez, a pogányok millióihoz is, hogy hallván azt, megtérjenek és éljenek.

Aug. 14. Márk. 9:43—49. Róm. 10:16—21. Nemcsak az a fontos, hogy az ige hirdetessék, hanem az is, hogy legyenek szívek, amelyek azt befogadják. Milyen megrázó Izrael sorsa, amely elvetette! S mily boldogok, akik befogadják és engedelmeskednek neki. Nemcsak népekre, hanem minden egyes emberre szól ez. Rád is.

Aug. 15. Róm. 8:12—17. Mt. 7:13—23. Joel. 2:21—24; 28—29. Róm. 11:1—10. Izrael sem vettetett el örökre. Bűne nagy volt, a legrettenetesebb bűn, Isten Fiának keresztre feszítése s így büntetése is nagy és hosszantartó. De Isten kegyelmet ígér neki, ha eljön erre az idők teljessége. S amit Isten ígér, azt meg is tartja. Imádkozzunk Izraelért!

V. Gy.-né.